

Át a télvégi Tájon

Minden falunak van legalább egy lakója, (még az egészen hülye nevűeknek is) valaki évről-évre körbeszántja a csálé fészületet a rozsföldön, de nem egyenesíti ki. Egy madárraj fölszáll, megzavarodik, az egyik fele jobbra repül, a másik balra, mintha függöny húzódna szét. Higgadt vízfelületek, vadászó macska, negyvenéves ültetett erdő, a szabály még látható, aztán egy újabb falu, a temetője majdnem üres, de végülis logikus, ki temetkezne ide, az országút mellé, pont ezen a helyen. Az utolsó falu, még ide tartozik. Szürreális egy kicsit, így távolodni. Néha már csak az nyomaszt, hogy milyen magas az ég, mennyi hely van még fölöttünk, néha már ez sem. Ez most egy később idealizálendő nagy eltévedés, olyan tájon utazom át, ami mindig vár valamit, legjellemzőbb vonása, hogy észrevétlen marad. Amíg ott vagyok, máshová képzelem magam, amíg átvonatozom rajta, csak a tengert várom, amikor jön, megkönnyebbülök. Vége ennek is. És mégis fárasztóan gyönyörűnek kell látnom, mert mióta csak emberré lettem, ide igyekszem.

Kemény Lili (1993): költő, a SZFE filmrendező szakának hallgatója. 2010-ben ő nyerte el a Petri György-díjat. Kötete: *Madaram* (Magvető, 2011).